

Arrest

nr. 240 164 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 10 november 2015 en hebben er zich op 17 november 2015 een eerste maal vluchteling verklaard. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van verzoekers. Bij 's Raads arrest nr. X van 30 maart 2018

werden deze beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 5 juni 2018 verklaren verzoekers zich een tweede maal vluchteling. Op 31 juli 2018 werd door de commissaris-generaal de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. X van 9 januari 2019 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen verworpen.

Op 30 januari 2019 verklaren verzoekers zich een derde maal vluchteling. Op 30 september 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd. Bij 's Raads arrest nr. X van 26 maart 2020 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing verworpen.

1.2. Op 30 januari 2019 dienen de minderjarige kinderen van verzoekers (hierna: verzoekende partijen) een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend aan de ouders van verzoekende partijen verzonden.

1.2.1. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van K. Y. (verzoekster), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent geboren op 14 oktober 2008. Je bent opgegroeid in Baraki Barak in de provincie Logar. Je verliet samen met je vader Y. N. (CGVS X, O.V. X), je moeder Y. B. (X, O.V. X) en je broer Y. P. (CGVS X, O.V. 8.163.989) Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Julie reisden naar België, waar je ouders op 17 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming deden. Je ouders kregen bij hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming telkens een negatieve beslissing.

Op 30 januari 2019 deden jij, je broer P. en je in België geboren broer Y. B. (CGVS X, O.V. X) een eerste verzoek om internationale bescherming. Je ouders deden diezelfde dag een derde verzoek om internationale bescherming, waarbij ze zich op eerder aangehaalde motieven beriepen.

Je wil niet terugkeren naar Afghanistan omdat je bang bent telkens je het woord "Afghanistan" hoort. Je bent bang van de taliban en IS (Islamitische Staat of daesh). Je wil graag in België blijven omdat je België leuk vindt. Je wil studeren zoals Belgische meisjes en dokter of schilder worden. In Afghanistan is dat niet mogelijk.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): vier foto's van jezelf, een schoolrapport en drie schoolattesten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door jou en je ouders aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Je verklaarde dat jullie uit Afghanistan vertrokken omdat de *tabula (sic)*, waarmee je de taliban bedoelt, daar zijn, meer hebben je ouders je niet verteld over de redenen voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS 1910153C, p. 7). Je zei dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat je bang bent telkens je het woord "Afghanistan" hoort, je kan echter niet aangeven wie of wat je vreest in Afghanistan (CGVS 1910153C, p. 7, 8). **Je bent bang voor de taliban en daesh (IS)** (CGVS 1910153C, p. 8). Je moeder vertelde jou dat de taliban en daesh jouw familie willen doden, meer weet je niet hierover (CGVS 1910153C, p. 8). Er dient op gewezen worden dat jouw ouders de problemen met de taliban zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming. Het CGVS nam in het kader van hun eerste verzoek op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas en van hun verklaringen over de verblijfplaats van familieleden en omdat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 30 maart 2018. Jouw ouders haalden bij hun tweede verzoek om internationale bescherming nogmaals dezelfde problemen met de taliban aan. Het CGVS nam in het kader van hun tweede verzoek op 31 juli 2018 een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd door de RvV die bij arrest van 9 januari 2019 het beroep verwierp. Jouw verklaringen werpen geen nieuw licht op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd de ongeloofwaardigheid van de problemen van je ouders met de taliban niet vergoelijken. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de vermeende problemen van je ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijs ik graag naar hun beslissingen (zie kopieën in blauwe map). Wat betreft je vrees voor IS dient opgemerkt te worden dat dit een algemene vrees is die je niet concretiseert of personaliseert. Je moeder, die gehoord werd door het CGVS in hoofde van je broertje B., verklaarde op geen enkel moment dat ze IS vreest voor haar kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 1910153D). Bijgevolg kan niet geconcludeerd worden dat er in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door IS bestaat.

Met betrekking tot jouw verklaring dat **je wil studeren**, maar dat er in Afghanistan geen scholen of klassen voor meisjes zijn, merkt het CGVS het volgende op (CGVS 1910153C, p. 2, 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Kabul heel wat scholen gevestigd zijn, zowel lagere scholen, middelbare scholen als instellingen van hoger onderwijs, en zowel scholen voor jongens, meisjes als gemengde scholen. Er kan dan ook worden aangenomen dat je in de provincie Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden. Het CGVS merkt voorts op dat je ouders het fijn vinden dat je in België naar school gaat (1910153C, p. 8), bijgevolg kan aangenomen worden dat ze ook in Afghanistan de nodige aandacht zouden besteden aan je scholing en jou naar school zouden doen gaan. Wat betreft jouw verklaring dat **je later graag wil werken** en dokter of schilder wil worden merkt het CGVS vooreerst op dat je ouders het goed vinden dat je later zo'n job wil doen, en dat er dus geen sprake is van conservatieve opvattingen binnen je familie die jou zouden verhinderen om verder te studeren en te werken (1910153C, p. 8, 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat het mogelijk is voor vrouwen om te werken in Afghanistan, zo is het onder meer mogelijk om er geneeskunde te studeren en het beroep van dokter uit te oefenen en beheert Artsen zonder Grenzen een ziekenhuis waar bijna het voltallige personeel uit vrouwen bestaat.

Wat betreft de verklaring van je advocaat dat je **bijna onwetend bent over de islam** en dat meisjes van jouw leeftijd in Afghanistan bijna de helft van de Koran kennen, merkt het CGVS op dat je ouders je

soms over God vertellen (CGVS 1910153C, p. 5, 12). Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie in staat moet zijn je de nodige kennis over de islam bij te brengen op het niveau van een kind, en dat je je kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland de religie (verder) zou moeten leren geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Noch jouw beperkte kennis van je religie, noch jouw levendige en open aard, noch de vaststelling dat jij soms vragen durft stellen aan je vader en dat je soms niet luistert naar je vader, elementen aangehaald door je advocaat (1910153C, p. 12 en 1910153D, p. 15), volstaan om aan te tonen en aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en alzo gevisieerd zal worden. Er werd op geen enkele manier concreet aangetoond dat jouw verblijf in Europa van jou een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat je je omwille van jouw verblijf in België, niet in de provincie Kabul zou kunnen vestigen met jouw gezin.

Jouw moeder werd in hoofde van jouw broer B. gehoord door het CGVS en haalde daarbij een aantal elementen aan die betrekking hebben op jouw broers B. en P. en op jouzelf. Hiervoor verwijst het CGVS naar onderstaande delen uit de beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van je broer B.:

"Uit jouw moeders verklaringen blijkt dat je verzoek steunt op verschillende motieven. Zo baseert ze zich enerzijds op de **problemen van je vader en jullie gezin met je moeders neef, die banden heeft met de taliban, en daaruit voortvloeiende problemen met de taliban**. Met betrekking tot de verwijzing van je moeder naar de problemen die jouw vader en jouw familie in Afghanistan zouden gekend hebben moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken. Het CGVS nam in het kader van hun eerste verzoek op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas en van hun verklaringen over de verblijfplaats van familieleden en omdat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 30 maart 2018. Jouw ouders haalden bij hun tweede verzoek om internationale bescherming nogmaals dezelfde problemen met de taliban aan. Het CGVS nam in het kader van hun tweede verzoek op 31 juli 2018 een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV die bij arrest van 9 januari 2019 het beroep verwierp. In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming haalde jouw moeder geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders. Je moeder bouwt slechts voort op de eerdere verklaringen van haarzelf en je vader. Hoewel je moeder beweert dat de bedreigingen van de taliban gericht zijn aan jullie hele gezin, jou, je broer en zus inbegrepen, heeft ze geen concrete aanwijzingen of bewijzen die aantonen dat jij bedreigd zou zijn (CGVS 1910153D, p. 4). Je moeder veronderstelt dat er bedreigingen zijn voor jou omdat er ook bedreigingen zijn voor je oudere broer en zus, de taliban vroegen in Afghanistan namelijk naar jullie hele gezin en ze zeiden dat ze jullie allemaal zouden doden (CGVS 1910153D, p. 4). Echter werd in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van je ouders beargumenteerd waarom de verklaringen van je ouders met betrekking tot het conflict met de taliban ongeloofwaardig zijn en werd deze beoordeling bevestigd door de RvV. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd de ongeloofwaardigheid van de problemen van je ouders met de taliban niet vergoelijken. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de problemen van je ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie kopieën in blauwe map).

Daarnaast vreest je moeder dat jullie in Afghanistan **geen mannelijk gezinshoofd** zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van jullie gezin, hetzij omwille van je vaders problemen met de taliban,

hetzij omwille van je vaders psychische en medische problemen. Aan de bewering dat je je vader zou verliezen omwille van problemen met de taliban kan geen geloof gehecht worden, gezien de uiteenzetting in bovenstaande paragraaf. Met betrekking tot de **psychische en medische problemen van je vader** merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden je ouders dit element reeds aan bij het beroep in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden ze toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat de geheugen- en slaapproblemen van je vader betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van je ouders te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot de laaggeschooldheid en de gezondheidsproblemen van je vader oordeelde de RvV tevens dat je ouders nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Verder werd niet ingezien in welk opzicht het gegeven dat je vader zijn echtgenote en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zou zijn door de mensen uit hun familiale netwerk (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat je vader bij zijn tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuwe element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat je vader psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat je vader onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar je ouders wezen op de gezondheidstoestand van je vader en stelden dat, mede gelet op het feit dat zij drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat zij nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. De RvV stelde hieromtrent dat noch jouw vaders gezondheidstoestand, noch het gegeven dat je ouders drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Je moeder haalt in het onderhoud in jouw hoofde slechts nogmaals aan dat je vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen (CGVS 1910153D, p. 7, 9-11). Gevraagd waarom het onmogelijk is om met een zieke man in Afghanistan te wonen, zei je moeder slechts dat hij ziek is, dat hij hier een dokter bezoekt en dat ze om hem geven hier, waarna ze nogmaals stelde dat je vader gedood zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat reeds ongeloofwaardig bevonden werd (CGVS 1910153D, p. 5). Dat je vader in België medische behandeling krijgt verklaart geenszins waarom het onmogelijk zou zijn voor jullie gezin om in Afghanistan te wonen. Met betrekking tot je moeders verklaring dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en dat jullie geen geld hebben voor behandeling en medicatie (CGVS 1910153D, p. 14) verwijst het CGVS naar het argument van de RvV bij het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders, met name dat ze zich bij hun bewering dat ze zich niet elders in Afghanistan kunnen vestigen omwille van financiële redenen beperkten tot een loutere bewering die niet in concreto werd gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De RvV stelde dat deze bewering alvast geen steun vond in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 toman en 1500 USD hebben betaald, wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Gevraagd of je vader zou kunnen werken in Afghanistan, verklaarde je moeder dat hij onmogelijk kan werken omdat hij ziek is (CGVS 1910153D, p. 14). Echter blijkt nergens uit de door jouw moeder neergelegde documenten met betrekking tot de medische en psychologische behandeling van je vader dat hij niet in staat zou zijn om te werken. Bovendien blijkt uit de verklaringen van je moeder en het neergelegde attest van IEPS Philippeville-Florennes dat je vader het voorbije schooljaar een Franse taalopleiding volgde a rato van twee lessen per week en dat zijn psycholoog hem adviseerde dat het beter is dat hij naar buiten gaat en niet altijd thuis blijft (CGVS 1910153D, p. 5), wat geenszins bevestigt dat je vader niet in staat zou zijn om te werken. Het CGVS merkt tenslotte op dat je vaders gezondheidsproblemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en dat uit je moeders verklaringen hieromtrent geen verband blijkt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan jij of je ouders menen dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke

of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde.

Voorts verklaart je moeder dat je in België geboren bent, dat je de opvoeding van hier kreeg en dat je **je niet kan aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan** (CGVS 1910153D, p. 5). Gezien jouw zeer jonge leeftijd – je bent momenteel immers een peuter van nog geen twee jaar oud – kan echter geen geloof gehecht worden aan je moeders bewering dat jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd wat je moeder doet denken dat haar kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen in Afghanistan, zei ze dat er in België een open omgeving is voor meisjes, dat ze je zus in Baraki Barak niet in huis zou kunnen houden en dat haar kinderen altijd stress krijgen wanneer ze Afghanistan vernoemt (CGVS 1910153D, p. 6). Niets van dit alles verklaart waarom jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is je moeders verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake gezien in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken van je ouders geoordeeld werd dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland je zou moeten aanpassen aan lokale gedragingen en gewoontes geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de verwijzing van je advocaat naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan je oom W. dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming naar eigen merites beoordeeld en bekeken dient te worden (CGVS 1910153D, p. 15). De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat jij erkend dient te worden als vluchteling.

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het attest van de stad Charleroi heeft betrekking op jouw geboorte in België, een element dat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Het attest met betrekking tot de taalcursus die je vader volgde werd hierboven reeds besproken en heeft overigens geen bewijswaarde met betrekking tot de jouw moeder ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging in jouw hoofde. Wat betreft de medische en psychologische attesten en voorschriften van je vader, waarvan het merendeel reeds neergelegd werd bij de eerste twee verzoeken van je ouders, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan het oordeel van de RvV met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat jullie gezin een beroep kan doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. Je moeders verklaring dat je vader maandelijks naar de dokter gaat en dat dit een bewijs is dat zijn ziekte het gevolg was van het incident met de taliban kan niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS 1910153D, p. 6). Het CGVS verwijst hierbij naar het arrest van de RvV in het kader van het eerste verzoek van je ouders, waarbij de RvV stelde dat de voorgelegde attesten zich niet uitspreken over de omstandigheden waarin de littekens van je vader werden opgelopen en dat er van marteling geen sprake is in de attesten (zie arrest RvV nr. 201986, p. 22). Voorts dient verwezen te worden naar de beslissing van het CGVS in het kader van je vaders tweede verzoek om internationale bescherming, waar het CGVS stelde dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Deze beoordeling werd gevolgd door de RvV. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zou volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van je vaders verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij je vaders eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je vader zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken omwille van mentale problemen verwijst het CGVS naar het arrest van de RvV met betrekking tot het eerste verzoek van je ouders. De RvV stelde hieromtrent in dit arrest: “Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende

partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst."

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Je schoolrapport, schoolattesten en foto's hebben geen betrekking op de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een aanwijzing van jouw integratie in België. Deze documenten kunnen mogelijk aangevoerd worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en

dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat je je aan de bedreiging van jouw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst kan onttrekken door je in de provincie Kabul te vestigen, waar je over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

In zoverre je aanvoert dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul en hierbij verwijst naar de taliban moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat jouw ouders problemen zouden hebben met je moeders neef en met de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van jouw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of je over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met jouw persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werd bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Het CGVS verwijst tevens naar onderstaande paragraaf uit de beslissing met betrekking tot het verzoek van je broer B., gezien je moeder hierbij naar haar drie kinderen verwees:

“Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, je in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.2.2. De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van P. Y. (eerste verzoeker), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent geboren op 23 november 2006. Je bent opgegroeid in Baraki Barak in de provincie Logar. Je ging daar naar school en volgde er les in de moskee. Er was een conflict met de taliban. Je vader werd gevat door hen en geraakte gewond aan zijn hoofd. Hij slaagde erin te ontsnappen. De taliban wilden jullie doden, daarom ontvluchtte je samen met je vader Y. N. (CGVS 1531382, O.V. 8.163.996), je moeder Y. B. (1531380, O.V. 8.163.989) en je zus Y. K. (CGVS 1910153C, O.V. 8.163.989) Afghanistan. Jullie reisden naar België, waar je ouders op 17 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming deden. Je ouders kregen bij hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming telkens een negatieve beslissing.

Op 30 januari 2019 deden jij, je zus K. en je in België geboren broer Y. B. (CGVS 1910153D, O.V. 8.163.989) een eerste verzoek om internationale bescherming. Je ouders deden diezelfde dag een derde verzoek om internationale bescherming, waarbij ze zich op eerder aangehaalde motieven beriepen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat jij en je familie gedood zullen worden door de taliban. Je wil graag in België blijven omdat het hier rustig is en er geen oorlog is. Je wil hier naar school blijven gaan.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): drie foto's van jezelf, schoolrapporten, vier schoolattesten, je zwembrevet en een brief van je klasgenoten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door jou aangehaalde elementen en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Je verklaarde dat jullie uit Afghanistan vertrokken omdat je vader een probleem had met de taliban en gevat was en verwond was door de taliban. Na zijn ontsnapping ontvluchtte jullie gezin samen Afghanistan omdat de taliban jullie wilden doden (CGVS 1910153, p. 6). Je weet dit omdat je vader het vertelde aan jou in België (CGVS 1910153, p. 6). Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban, je weet echter niet waarom de taliban jou en je familie zouden willen doden (CGVS 1910153, p. 7). Er dient op gewezen worden dat jouw ouders de problemen met de taliban zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming. Het CGVS nam in het kader van hun eerste verzoek op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas en van hun verklaringen over de verblijfplaats van familieleden en omdat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 30 maart 2018. Jouw ouders haalden bij hun tweede verzoek om internationale bescherming nogmaals dezelfde problemen met de taliban aan. Het CGVS nam in het kader van hun tweede verzoek op 31 juli 2018 een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd door de RvV die bij arrest van 9 januari 2019 het beroep verwierp. Jouw verklaringen werpen geen nieuw licht op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd de ongeloofwaardigheid van de problemen van je ouders met de taliban niet vergoelijken. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de vermeende problemen van je ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie blauwe map).

Je wil graag in België blijven omdat het hier rustig is en er hier geen oorlog is (CGVS 1910153, p. 7). Je zei ook dat jij en je ouders vertrokken uit Afghanistan omdat er oorlog was, maar je weet daar niets meer over (CGVS 1910153, p. 7, 8). Hiermee verwijst je naar de algemene veiligheidssituatie in

Afghanistan. Het louter verwijzen naar de algemene situatie is echter onvoldoende om enig risico dat jij in concreto zou lopen aannemelijk te maken.

Je verklaart voorts dat je graag naar school wil blijven gaan in België (CGVS 1910153, p. 7). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat dit element geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien merkt het CGVS op dat je vroeger in Afghanistan naar school ging en dat je zegt dat je in Afghanistan ook zou kunnen studeren (CGVS 1910153, p. 5, 7), wat bevestigd wordt door toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat er in het hele land verscheidene types van scholen bestaan.

Met betrekking tot je verklaring dat je in Afghanistan andere, oude hemden droeg en de verklaring van je advocaat dat je in Afghanistan niet dezelfde kledij als in België zou kunnen dragen (CGVS 1910153, p. 6, 10) merkt het CGVS op dat verwacht kan worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen. Dat je aangepaste kledij zou moeten dragen kan niet als een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit beschouwd worden. Er dient te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar jouw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die je gekend hebt tijdens jouw verblijf in België, niet volstaat om in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Dat je momenteel kledij zoals short en t-shirt draagt kan niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

De opmerking van je advocaat dat men in de provincie Logar enkel in de rivier kan zwemmen wegens een gebrek aan zwembad en dat men er van de taliban geen voetbal mag spelen (CGVS 1910153, p. 10) doet niet ter zake aangezien het CGVS en de RvV eerder oordeelden dat jullie hele gezin zich in de provincie Kabul kan vestigen. Het CGVS ziet overigens niet in hoe het ontbreken van een zwembad als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen beschouwd worden.

Je advocaat haalde tenslotte aan dat je kennis van het Dari niet goed is en dat je daardoor in geval van terugkeer naar Afghanistan in een lagere klas zou terechtkomen en een achterstand zou moeten inhalen, wat volgens hem een onmenselijke en vernederende behandeling is (CGVS 1910153, p. 10). Het CGVS herhaalt hieromtrent dat het begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, maar dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat jij in een lagere klas zou terechtkomen en een schoolse achterstand zou moeten inhalen kan geenszins beschouwd worden als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien merkt het CGVS op dat jij een zekere kennis hebt van zowel het Frans als het Dari, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, en dat kan verwacht worden dat je kennis van het Dari snel verhoogd kan worden indien nodig gezien jouw jonge leeftijd en het feit dat je ouders moedertaalsprekers zijn.

Jouw moeder werd in hoofde van jouw broer B. gehoord door het CGVS en haalde daarbij een aantal elementen aan die betrekking hebben op jouw broer B., je zus K. en op jouzelf. Hiervoor verwijst het CGVS naar onderstaande delen uit de beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van je broer B.:

*"Uit jouw moeders verklaringen blijkt dat je verzoek steunt op verschillende motieven. Zo baseert ze zich enerzijds op de **problemen van je vader en jullie gezin met je moeders neef, die banden heeft met de taliban, en daaruit voortvloeiende problemen met de taliban**. Met betrekking tot de verwijzing van je moeder naar de problemen die jouw vader en jouw familie in Afghanistan zouden gekend hebben*

moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken. Het CGVS nam in het kader van hun eerste verzoek op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas en van hun verklaringen over de verblijfplaats van familieleden en omdat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 30 maart 2018. Jouw ouders haalden bij hun tweede verzoek om internationale bescherming nogmaals dezelfde problemen met de taliban aan. Het CGVS nam in het kader van hun tweede verzoek op 31 juli 2018 een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV die bij arrest van 9 januari 2019 het beroep verwierp. In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming haalde jouw moeder geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders. Je moeder bouwt slechts voort op de eerdere verklaringen van haarzelf en je vader. Hoewel je moeder beweert dat de bedreigingen van de taliban gericht zijn aan jullie hele gezin, jou, je broer en zus inbegrepen, heeft ze geen concrete aanwijzingen of bewijzen die aantonen dat jij bedreigd zou zijn (CGVS 1910153D, p. 4). Je moeder veronderstelt dat er bedreigingen zijn voor jou omdat er ook bedreigingen zijn voor je oudere broer en zus, de taliban vroegen in Afghanistan namelijk naar jullie hele gezin en ze zeiden dat ze jullie allemaal zouden doden (CGVS 1910153D, p. 4). Echter werd in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van je ouders beargumenteerd waarom de verklaringen van je ouders met betrekking tot het conflict met de taliban ongeloofwaardig zijn en werd deze beoordeling bevestigd door de RvV. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd de ongeloofwaardigheid van de problemen van je ouders met de taliban niet vergoelijken. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de problemen van je ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie kopieën in blauwe map).

Daarnaast vreest je moeder dat jullie in Afghanistan **geen mannelijk gezinshoofd** zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van jullie gezin, hetzij omwille van je vaders problemen met de taliban, hetzij omwille van je vaders psychische en medische problemen. Aan de bewering dat je je vader zou verliezen omwille van problemen met de taliban kan geen geloof gehecht worden, gezien de uiteenzetting in bovenstaande paragraaf. Met betrekking tot de **psychische en medische problemen van je vader** merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden je ouders dit element reeds aan bij het beroep in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden ze toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat de geheugen- en slaapproblemen van je vader betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van je ouders te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot de laaggeschooldheid en de gezondheidsproblemen van je vader oordeelde de RvV tevens dat je ouders nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Verder werd niet ingezien in welk opzicht het gegeven dat je vader zijn echtgenote en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zou zijn door de mensen uit hun familiale netwerk (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat je vader bij zijn tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuwe element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat je vader psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat je vader onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar je ouders wezen op de gezondheidstoestand van je vader en stelden dat, mede gelet op het feit dat zij drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat zij nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. De RvV stelde hieromtrent dat noch jouw vaders gezondheidstoestand,

noch het gegeven dat je ouders drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Je moeder haalt in het onderhoud in jouw hoofde slechts nogmaals aan dat je vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen (CGVS 1910153D, p. 7, 9-11). Gevraagd waarom het onmogelijk is om met een zieke man in Afghanistan te wonen, zei je moeder slechts dat hij ziek is, dat hij hier een dokter bezoekt en dat ze om hem geven hier, waarna ze nogmaals stelde dat je vader gedood zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat reeds ongeloofwaardig bevonden werd (CGVS 1910153D, p. 5). Dat je vader in België medische behandeling krijgt verklaart geenszins waarom het onmogelijk zou zijn voor jullie gezin om in Afghanistan te wonen. Met betrekking tot je moeders verklaring dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en dat jullie geen geld hebben voor behandeling en medicatie (CGVS 1910153D, p. 14) verwijst het CGVS naar het argument van de RvV bij het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders, met name dat ze zich bij hun bewering dat ze zich niet elders in Afghanistan kunnen vestigen omwille van financiële redenen beperkten tot een loutere bewering die niet in concreto werd gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De RvV stelde dat deze bewering alvast geen steun vond in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 toman en 1500 USD hebben betaald, wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Gevraagd of je vader zou kunnen werken in Afghanistan, verklaarde je moeder dat hij onmogelijk kan werken omdat hij ziek is (CGVS 1910153D, p. 14). Echter blijkt nergens uit de door jouw moeder neergelegde documenten met betrekking tot de medische en psychologische behandeling van je vader dat hij niet in staat zou zijn om te werken. Bovendien blijkt uit de verklaringen van je moeder en het neergelegde attest van IEPS Philippeville-Florennes dat je vader het voorbije schooljaar een Franse taalopleiding volgde a rato van twee lessen per week en dat zijn psycholoog hem adviseerde dat het beter is dat hij naar buiten gaat en niet altijd thuis blijft (CGVS 1910153D, p. 5), wat geenszins bevestigt dat je vader niet in staat zou zijn om te werken. Het CGVS merkt tenslotte op dat je vaders gezondheidsproblemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en dat uit je moeders verklaringen hieromtrent geen verband blijkt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan jij of je ouders menen dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde.

Voorts verklaart je moeder dat je in België geboren bent, dat je de opvoeding van hier kreeg en dat je **je niet kan aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan** (CGVS 1910153D, p. 5). Gezien jouw zeer jonge leeftijd – je bent momenteel immers een peuter van nog geen twee jaar oud – kan echter geen geloof gehecht worden aan je moeders bewering dat jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd wat je moeder doet denken dat haar kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen in Afghanistan, zei ze dat er in België een open omgeving is voor meisjes, dat ze je zus in Baraki Barak niet in huis zou kunnen houden en dat haar kinderen altijd stress krijgen wanneer ze Afghanistan vernoemt (CGVS 1910153D, p. 6). Niets van dit alles verklaart waarom jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is je moeders verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake gezien in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken van je ouders geoordeeld werd dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland je zou moeten aanpassen aan lokale gedragingen en gewoontes geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de verwijzing van je advocaat naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan je oom W. dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming naar eigen merites beoordeeld en bekeken dient te worden (CGVS 1910153D, p. 15). De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat jij erkend dient te worden als vluchteling.

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het attest van de stad Charleroi heeft betrekking op jouw geboorte in België, een element dat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Het attest met betrekking tot de taalcursus die je vader volgde werd hierboven reeds besproken en heeft overigens geen bewijswaarde met betrekking tot de jouw moeder ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging in jouw hoofd. Wat betreft de medische en psychologische attesten en voorschriften van je vader, waarvan het merendeel reeds neergelegd werd bij de eerste twee verzoeken van je ouders, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan het oordeel van de RvV met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat jullie gezin een beroep kan doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. Je moeders verklaring dat je vader maandelijks naar de dokter gaat en dat dit een bewijs is dat zijn ziekte het gevolg was van het incident met de taliban kan niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS 1910153D, p. 6). Het CGVS verwijst hierbij naar het arrest van de RvV in het kader van het eerste verzoek van je ouders, waarbij de RvV stelde dat de voorgelegde attesten zich niet uitspreken over de omstandigheden waarin de littekens van je vader werden opgelopen en dat er van marteling geen sprake is in de attesten (zie arrest RvV nr. 201986, p. 22). Voorts dient verwezen te worden naar de beslissing van het CGVS in het kader van je vaders tweede verzoek om internationale bescherming, waar het CGVS stelde dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Deze beoordeling werd gevolgd door de RvV. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zou volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van je vaders verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij je vaders eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je vader zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken omwille van mentale problemen verwijst het CGVS naar het arrest van de RvV met betrekking tot het eerste verzoek van je ouders. De RvV stelde hieromtrent in dit arrest: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst."

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Je schoolrapporten, schoolattesten, zwembrevet, foto's en de brief van je klasgenoten hebben geen betrekking op de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een aanwijzing van jouw integratie in België. Deze documenten kunnen mogelijk aangevoerd worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat je je aan de bedreiging van jouw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst kan onttrekken door je in de provincie Kabul te vestigen, waar je over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

In zoverre je aanvoert dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul en hierbij verwijst naar problemen met de taliban moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat jouw ouders problemen zouden hebben met je moeders neef en met de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van jouw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of je over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met je persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werden bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Het CGVS verwijst tevens naar onderstaande paragraaf uit de beslissing met betrekking tot het verzoek van je broer B., gezien je moeder hierbij naar haar drie kinderen verwees:

“Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, je in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.3. De derde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van B. Y. (tweede verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je moeder verklaarde in jouw hoofde dat jij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat je Tadzjieks bent van etnie. Je bent geboren op 24 januari 2018 in Charleroi. Je verblijft samen met je vader Y. N. (CGVS 1531382, O.V. 8.163.996), je moeder Y. B. (1531380, O.V. 8.163.989), je broer YOSOUFI Payman (CGVS 1910153, O.V. 8.163.989) en je zus Y. K. (CGVS 1910153C, O.V. 8.163.989) in Philippeville in België.

Je ouders, je broer en zus zijn afkomstig uit Baraki Barak in de provincie Logar. Ze ontvluchtten Afghanistan omwille van problemen met de taliban en je moeders neef en kwamen in 2015 naar België, waar je ouders op 17 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming deden. Je ouders kregen bij hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming telkens een negatieve beslissing. Je ouders besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen voor jou, je broer en zus omdat zijzelf telkens negatieve beslissingen kregen. Op 30 januari 2019 deden jij, je broer Payman en je zus K. een eerste verzoek om internationale bescherming. Je ouders deden diezelfde dag een derde verzoek om internationale bescherming waarbij ze zich op eerder aangehaalde motieven beriepen.

Je moeder wil niet dat jij opgroeit in de omgeving waar zij opgroeide omdat er oorlog is en omdat je vader daar problemen heeft met de taliban. De taliban bedreigden jouw hele gezin. Je moeder vreest dat jullie geen gezinshoofd zullen hebben in Afghanistan omdat je vader bedreigd werd door de taliban. Voorts heeft je vader psychologische en medische problemen, waarvoor hij in behandeling is in België. Je moeder verklaart dat het onmogelijk zou zijn om met een zieke man in Afghanistan te wonen en dat jullie gezin geen geld zou hebben voor medische behandeling en medicatie. Daarnaast verklaart je moeder dat je de opvoeding van hier kreeg en dat je je niet kan aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je moeder volgende documenten neer tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): een attest in verband met je geboorte, medische en psychologische attesten en voorschriften van je vader en een attest van de taallessen van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleidde minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd jouw moeder als jouw voogd in jouw hoofde gehoord door het Commissariaat-generaal gezien jouw zeer jonge leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je moeder er niet in geslaagd is om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uit jouw moeders verklaringen blijkt dat je verzoek steunt op verschillende motieven. Zo baseert ze zich enerzijds op de **problemen van je vader en jullie gezin met je moeders neef, die banden heeft met de taliban, en daaruit voortvloeiende problemen met de taliban**. Met betrekking tot de verwijzing van je moeder naar de problemen die jouw vader en jouw familie in Afghanistan zouden gekend hebben moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken. Het CGVS nam in het kader van hun eerste verzoek op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas en van hun verklaringen over de verblijfplaats van familieleden en omdat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 30 maart 2018. Jouw ouders haalden bij hun tweede verzoek om internationale bescherming nogmaals dezelfde problemen met de taliban aan. Het CGVS nam in het kader van hun tweede verzoek op 31 juli 2018 een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV die bij arrest van 9 januari 2019 het beroep verwierp. In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming haalde jouw moeder geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders. Je moeder bouwt slechts voort op de eerdere verklaringen van haarzelf en je vader. Hoewel je moeder beweert dat de bedreigingen van de taliban gericht zijn aan jullie hele gezin, jou, je broer en zus inbegrepen, heeft ze geen concrete aanwijzingen of bewijzen die aantonen dat jij bedreigd zou zijn (CGVS 1910153D, p. 4). Je moeder veronderstelt dat er bedreigingen zijn voor jou omdat er ook bedreigingen zijn voor je oudere broer en zus, de taliban vroegen in Afghanistan namelijk naar jullie hele gezin en ze zeiden dat ze jullie allemaal zouden doden (CGVS 1910153D, p. 4). Echter werd in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van je ouders beargumenteerd waarom de verklaringen van je ouders met betrekking tot het conflict met de taliban ongeloofwaardig zijn en werd deze beoordeling bevestigd door de RvV. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd de ongeloofwaardigheid van de problemen van je ouders met de taliban niet vergoelijken. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de problemen van je ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie kopieën in blauwe map).

Daarnaast vreest je moeder dat jullie in Afghanistan **geen mannelijk gezinshoofd** zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van jullie gezin, hetzij omwille van je vaders problemen met de taliban, hetzij omwille van je vaders psychische en medische problemen. Aan de bewering dat je je vader zou verliezen omwille van problemen met de taliban kan geen geloof gehecht worden, gezien de uiteenzetting in bovenstaande paragraaf. Met betrekking tot de **psychische en medische problemen van je vader** merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden je ouders dit element reeds aan bij het beroep in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden ze toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat de geheugen- en slaapproblemen van je vader betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van je ouders te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot de laaggeschooldheid en de gezondheidsproblemen van je vader oordeelde de RvV tevens dat je ouders nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Verder werd niet ingezien in welk opzicht het gegeven dat je vader zijn echtgenote en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zou zijn door

de mensen uit hun familiale netwerk (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat je vader bij zijn tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuwe element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat je vader psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat je vader onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar je ouders wezen op de gezondheidstoestand van je vader en stelden dat, mede gelet op het feit dat zij drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat zij nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. De RvV stelde hieromtrent dat noch jouw vaders gezondheidstoestand, noch het gegeven dat je ouders drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Je moeder haalt in het onderhoud in jouw hoofde slechts nogmaals aan dat je vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen (CGVS 1910153D, p. 7, 9-11). Gevraagd waarom het onmogelijk is om met een zieke man in Afghanistan te wonen, zei je moeder slechts dat hij ziek is, dat hij hier een dokter bezoekt en dat ze om hem geven hier, waarna ze nogmaals stelde dat je vader gedood zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat reeds ongeloofwaardig bevonden werd (CGVS 1910153D, p. 5). Dat je vader in België medische behandeling krijgt verklaart geenszins waarom het onmogelijk zou zijn voor jullie gezin om in Afghanistan te wonen. Met betrekking tot je moeders verklaring dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en dat jullie geen geld hebben voor behandeling en medicatie (CGVS 1910153D, p. 14) verwijst het CGVS naar het argument van de RvV bij het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders, met name dat ze zich bij hun bewering dat ze zich niet elders in Afghanistan kunnen vestigen omwille van financiële redenen beperkten tot een loutere bewering die niet in concreto werd gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De RvV stelde dat deze bewering alvast geen steun vond in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 toman en 1500 USD hebben betaald, wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Gevraagd of je vader zou kunnen werken in Afghanistan, verklaarde je moeder dat hij onmogelijk kan werken omdat hij ziek is (CGVS 1910153D, p. 14). Echter blijkt nergens uit de door jouw moeder neergelegde documenten met betrekking tot de medische en psychologische behandeling van je vader dat hij niet in staat zou zijn om te werken. Bovendien blijkt uit de verklaringen van je moeder en het neergelegde attest van IEPS Philippeville-Florennes dat je vader het voorbije schooljaar een Franse taalopleiding volgde a rato van twee lessen per week en dat zijn psycholoog hem adviseerde dat het beter is dat hij naar buiten gaat en niet altijd thuis blijft (CGVS 1910153D, p. 5), wat geenszins bevestigt dat je vader niet in staat zou zijn om te werken. Het CGVS merkt tenslotte op dat je vaders gezondheidsproblemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en dat uit je moeders verklaringen hieromtrent geen verband blijkt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan jij of je ouders menen dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde.

Voorts verklaart je moeder dat je in België geboren bent, dat je de opvoeding van hier kreeg en dat je **je niet kan aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan** (CGVS 1910153D, p. 5). Gezien jouw zeer jonge leeftijd – je bent momenteel immers een peuter van nog geen twee jaar oud – kan echter geen geloof gehecht worden aan je moeders bewering dat jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd wat je moeder doet denken dat haar kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen in Afghanistan, zei ze dat er in België een open omgeving is voor meisjes, dat ze je zus in Baraki Barak niet in huis zou kunnen houden en dat haar kinderen altijd stress krijgen wanneer ze Afghanistan vernoemt (CGVS 1910153D, p. 6). Niets van dit alles verklaart waarom jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is je moeders verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake gezien in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken van je ouders geoordeeld werd dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief

beschikken in de provincie Kabul. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland je zou moeten aanpassen aan lokale gedragingen en gewoontes geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de verwijzing van je advocaat naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan je oom W. dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming naar eigen merites beoordeeld en bekeken dient te worden (CGVS 1910153D, p. 15). De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat jij erkend dient te worden als vluchteling.

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het attest van de stad Charleroi heeft betrekking op jouw geboorte in België, een element dat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Het attest met betrekking tot de taalcursus die je vader volgde werd hierboven reeds besproken en heeft overigens geen bewijswaarde met betrekking tot de jouw moeder ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging in jouw hoofde. Wat betreft de medische en psychologische attesten en voorschriften van je vader, waarvan het merendeel reeds neergelegd werd bij de eerste twee verzoeken van je ouders, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan het oordeel van de RvV met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat jullie gezin een beroep kan doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. Je moeders verklaring dat je vader maandelijks naar de dokter gaat en dat dit een bewijs is dat zijn ziekte het gevolg was van het incident met de taliban kan niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS 1910153D, p. 6). Het CGVS verwijst hierbij naar het arrest van de RvV in het kader van het eerste verzoek van je ouders, waarbij de RvV stelde dat de voorgelegde attesten zich niet uitspreken over de omstandigheden waarin de littekens van je vader werden opgelopen en dat er van marteling geen sprake is in de attesten (zie arrest RvV nr. 201986, p. 22). Voorts dient verwezen te worden naar de beslissing van het CGVS in het kader van je vaders tweede verzoek om internationale bescherming, waar het CGVS stelde dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Deze beoordeling werd gevolgd door de RvV. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zou volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van je vaders verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij je vaders eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je vader zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken omwille van mentale problemen verwijst het CGVS naar het arrest van de RvV met betrekking tot het eerste verzoek van je ouders. De RvV stelde hieromtrent in dit arrest: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst."

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat je je aan de bedreiging van jouw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst kan onttrekken door je in de provincie Kabul te vestigen, waar je over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

In zoverre je moeder aanvoert dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul en hierbij verwijst naar de problemen van jullie gezin met de taliban en met je moeders neef moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat jouw ouders problemen zouden hebben met je moeders neef en met de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van jouw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of je over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met jouw persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werd bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, je in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern

vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroepen verzoekers zich nog op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. In hoofde van verzoekster wordt in de eerste bestreden beslissing de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar ouders de problemen die haar vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) verzoeksters vrees voor IS een algemene vrees betreft die zij niet concretiseert of personaliseert en haar moeder, die werd gehoord in hoofde van haar broer B., op geen enkel moment verklaarde dat ze IS vreest voor haar kinderen zodat er in hoofde van verzoekster niet geconcludeerd kan worden tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade door IS; (iii) verzoeksters verklaring dat ze wil studeren maar er in Afghanistan geen scholen of klassen voor meisjes zijn niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in de provincie Kabul heel wat scholen zijn, ook voor meisjes en dat kan worden aangenomen dat verzoeksters ouders de nodige aandacht zouden besteden aan haar scholing en haar

naar school zouden doen gaan; (iv) aangaande verzoeksters verklaringen dat zij later graag wil werken en dokter of schilder wil worden, kan worden vastgesteld dat er geen conservatieve opvattingen zijn binnen haar familie die haar zouden verhinderen om te werken en uit de beschikbare informatie blijkt dat het mogelijk is voor vrouwen om te werken in Afghanistan; (v) met betrekking tot het gegeven dat verzoekster bijna onwetend zou zijn over de islam kan worden opgemerkt dat haar ouders soms over God vertellen en haar familie in staat moet zijn om de nodige kennis over de islam aan verzoekster bij te brengen en zij haar kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan, alsook dat het feit dat verzoekster bij een terugkeer naar haar herkomstland de religie (verder) zou moeten leren geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en bijgevolg geen aanleiding geeft tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd, vermits zij op geen enkele manier *in concreto* aantoonbaar dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat zij omwille van haar verblijf in België zich niet in de provincie Kabul zou kunnen vestigen; (vi) verzoeksters moeder in hoofd van haar broer B. werd gehoord en daarbij elementen aanhaalt die betrekking hebben op verzoekster en haar broers en dienaangaande in de beslissing van haar broer B. werd besloten dat (1) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van zijn ouders gedane vaststellingen, (2) met betrekking tot de vrees van hun moeder dat zij in Afghanistan geen mannelijk gezinshoofd zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van het gezin omwille van de problemen van hun vader met de taliban, dan wel omwille van diens psychische en medische problemen moet worden vastgesteld dat (a) reeds eerder werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hun vader problemen had met de taliban, (b) de psychische en medische problemen van hun vader (-) reeds werden aangehaald in de beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande oordeelde dat hun ouders geen argumenten konden bijbrengen waarom dit een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in gedrang zou brengen, (-) ook in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat het bijkomend attest van psychologische behandeling van hun vader geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat zij over een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul beschikken waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken en (-) hun moeder in hoofd van B. Y. slechts nogmaals aanhaalt dat hun vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen, dat de vaststelling dat hun vader in België medische behandeling krijgt geenszins verklaart waarom het onmogelijk zou zijn voor het gezin om in Afghanistan te wonen, te meer daar met betrekking tot de bewering van hun moeder dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en zij geen geld hebben voor medicatie en behandeling moet worden opgemerkt dat de Raad reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofd van verzoekers ouders oordeelde dat zij zich te dezen tot een loutere blote bewering beperken die bovendien geen steun vond in het administratief dossier en uit niets blijkt dat hun vader niet in staat zou zijn om te werken en (-) de gezondheidsproblemen van hun vader vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag, (3) in zoverre wordt aangevoerd dat B. zich niet zou kunnen aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan wordt opgemerkt dat gelet op diens zeer jonge leeftijd geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering en de verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake doet aangezien in de verzoeken van hun ouders reeds werd geoordeeld dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul, (4) met betrekking tot de verwijzing naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan oom W. moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden bekeken en (5) de door hun moeder voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vii) de door verzoekster voorgelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen nu zij hoogstens een aanwijzing vormen voor haar integratie in België.

In de tweede bestreden beslissing wordt in hoofd van eerste verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen

van zijn ouders gedane vaststellingen; (ii) verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan onvoldoende is om enig risico dat hij *in concreto* zou lopen aannemelijk te maken; (iii) met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij in Afghanistan andere, oude hemden droeg en de verklaring van zijn advocaat dat hij in Afghanistan niet dezelfde kledij als in België zou kunnen dragen, kan verwacht worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen en dat het feit dat hij niet dezelfde vrijheden zal genieten in Afghanistan dan deze die hij in België heeft gekend niet volstaat om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden nu verzoeker niet aantoonde dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer; (iv) de opmerking van verzoekers advocaat dat men in de provincie Logar enkel in de rivier kan zwemmen wegens een gebrek aan een zwembad en dat men er van de taliban geen voetbal mag spelen niet ter zake doet nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat het hele gezin zich in de provincie Kabul kan vestigen; (v) aangaande de bewering dat verzoekers kennis van het Dari niet goed is en hij daardoor bij terugkeer in Afghanistan in een lagere klas zou terechtkomen en een achterstand zou moeten inhalen, geenszins beschouwd kan worden als een onmenselijke en vernederende behandeling en verzoeker bovendien een zekere kennis heeft van zowel het Frans als het Dari zodat kan worden verwacht dat zijn kennis van het Dari snel verhoogd kan worden indien nodig; (vi) verzoekers moeder in hoofde van haar broer B. werd gehoord en daarbij elementen aanhaalt die betrekking hebben op verzoeker en zijn zus en zijn broer en dienaangaande in de beslissing van haar broer B. werd besloten dat (1) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van zijn ouders gedane vaststellingen, (2) met betrekking tot de vrees van hun moeder dat zij in Afghanistan geen mannelijk gezinshoofd zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van het gezin omwille van de problemen van hun vader met de taliban, dan wel omwille van diens psychische en medische problemen moet worden vastgesteld dat (a) reeds eerder werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hun vader problemen had met de taliban, (b) de psychische en medische problemen van hun vader (-) reeds werden aangehaald in de beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande oordeelde dat hun ouders geen argumenten konden bijbrengen waarom dit een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in gedrang zou brengen, (-) ook in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat het bijkomend attest van psychologische behandeling van hun vader geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat zij over een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul beschikken waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken en (-) hun moeder in hoofde van B. Y. slechts nogmaals aanhaalt dat hun vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen, dat de vaststelling dat hun vader in België medische behandeling krijgt geenszins verklaart waarom het onmogelijk zou zijn voor het gezin om in Afghanistan te wonen, te meer daar met betrekking tot de bewering van hun moeder dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en zij geen geld hebben voor medicatie en behandeling moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekers ouders werd geoordeeld dat zij zich te dezen tot een loutere blote bewering beperken die bovendien geen steun vond in het administratief dossier en uit niets blijkt dat hun vader niet in staat zou zijn om te werken en (-) de gezondheidsproblemen van hun vader vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag, (3) in zoverre wordt aangevoerd dat B. zich niet zou kunnen aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan wordt opgemerkt dat gelet op diens zeer jonge leeftijd geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering en de verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake doet aangezien in de verzoeken van hun ouders reeds werd geoordeeld dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul, (4) met betrekking tot de verwijzing naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan oom W. moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden bekeken en (5) de door hun moeder voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen nu zij hoogstens een aanwijzing vormen voor zijn integratie in België.

In de derde bestreden beslissing wordt in hoofde van tweede verzoeker, wiens moeder in zijn hoofde werd gehoord wegens zijn zeer jonge leeftijd, de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn ouders de

problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van zijn ouders gedane vaststellingen, (ii) met betrekking tot de vrees van zijn moeder dat zij in Afghanistan geen mannelijk gezinshoofd zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van het gezin omwille van de problemen van hun vader met de taliban, dan wel omwille van diens psychische en medische problemen moet worden vastgesteld dat (1) reeds eerder werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zijn vader problemen had met de taliban, (2) de psychische en medische problemen van zijn vader (a) reeds werden aangehaald in de beroepsprocedure in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande oordeelde dat zijn ouders geen argumenten konden bijbrengen waarom dit een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in gedrang zou brengen, (b) ook in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat het bijkomend attest van psychologische behandeling van zijn vader geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat zij over een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul beschikken waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken, (c) zijn moeder slechts nogmaals aanhaalt dat zijn vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen, dat de vaststelling dat zijn vader in België medische behandeling krijgt geenszins verklaart waarom het onmogelijk zou zijn voor het gezin om in Afghanistan te wonen, te meer daar met betrekking tot de bewering van hun moeder dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en zij geen geld hebben voor medicatie en behandeling de Raad reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekers ouders oordeelde dat zij zich te dezen tot een loutere blote bewering beperken die bovendien geen steun vond in het administratief dossier en uit niets blijkt dat zijn vader niet in staat zou zijn om te werken en (d) de gezondheidsproblemen van zijn vader vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag; (iii) in zoverre wordt aangevoerd dat B. zich niet zou kunnen aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan wordt opgemerkt dat gelet op diens zeer jonge leeftijd geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering en de verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake doet aangezien in de verzoeken van hun ouders reeds werd geoordeeld dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul; (iv) met betrekking tot de verwijzing naar de recente toekenning van een beschermingsstatus aan zijn oom W. moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden bekeken en (v) de door zijn moeder voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2.3.1. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekers verwijzen naar de problemen die hun vader had in Afghanistan met de taliban en omwille waarvan hun familie in 2015 Afghanistan zou hebben verlaten. Daarnaast verwijzen zij in het verzoekschrift nog naar de vrees om gedood te worden door eerwraak en verwijzen zij hiertoe naar rapporten. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekers' ouders, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2017 overgegaan tot de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van verzoekers ouders wegens fundamentele ongeloofwaardigheid van het door hen naar voor geschoven vluchtrelaas. Deze beslissingen werden in 's Raads arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 bevestigd.

Het volgend verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekers werd op 31 juli 2018 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij 's Raads arrest nr. 214 911 van 9 januari 2019 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen verworpen. In dit arrest werd, met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde vrees voor eerwraak en verwijzing naar rapporten, geoordeeld als volgt:

"(...)

Gelet op het feit dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van eerwraak vrezen gedood te worden door de taliban en hun aanhangers, kunnen zij niet dienstig citeren uit het rapport "Afghanistan. Query response on blood feuds" van Schweizerischen Flüchtlingshilfe van 7 juni 2017 en het rapport "Afghanistan. Annual report on human rights in 2016" van 3 maart 2017 van het US Department of State."

In het kader van het derde verzoek om internationale bescherming werden op 30 september 2019 door de commissaris-generaal de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 234 515 van 26 maart 2020 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing verworpen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemde arresten van de Raad d.d. 30 maart 2018, 9 januari 2019 en 26 maart 2020 staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van de vader van verzoekers met de taliban en de vrees voor eerwraak vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekers worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen bijkomende verklaringen afleggen of bewijsstukken voorleggen die de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven omwille van de voorgehouden problemen met de taliban in een nieuw daglicht kunnen plaatsen. Immers, in zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat ze gestraft worden voor de fouten van hun ouders, dat zij geen coherente verklaringen afleggen door de mentale problemen en persoonlijke toestand, gaan zij volledig voorbij aan voormelde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin uitvoerig wordt beargumenteerd dat de voorgehouden gezondheidstoestand van verzoekers' vader de vele tegenstrijdige, niet plausibele en ongeloofwaardige verklaringen niet kan vergoelijken.

2.2.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt evenzeer op goede gronden dat eerste verzoeker geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoert op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij een ernstig veiligheidsrisico loopt in Afghanistan dat ertoe noopt te besluiten dat hij een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt, nu hij zich beperkt tot het verwijzen naar de algemene situatie die geen betrekking heeft op zijn eigen concrete situatie en waarmee hij dus niet *in concreto* aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging zou lopen.

2.2.2.3.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze vaststelt dat er kan worden van uitgegaan dat verzoekers in de provincie Kabul een passende onderwijsinstelling kunnen vinden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', COI Focus, "Afghanistan. Onderwijs in Afghanistan" van 29 maart 2018) blijkt immers dat er in de stad Kabul net veel scholen gevestigd zijn en dit zowel lagere scholen, middelbare scholen als instellingen van hoger onderwijs en zowel scholen voor jongens, meisjes als gemengde scholen. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoekers er een passende onderwijsinstelling kunnen vinden. Te meer nu uit diezelfde informatie blijkt dat kinderen van teruggekeerde families net het meeste kans maken op een inschrijving in het onderwijs (p. 16-17).

Aangaande de scholing en mogelijke toekomstige werkzaamheden van verzoekster wordt in de eerste bestreden beslissing bovendien nog op goede gronden overwogen als volgt: "(...) *Het CGVS merkt voorts op dat je ouders het fijn vinden dat je in België naar school gaat (1910153C, p. 8), bijgevolg kan aangenomen worden dat ze ook in Afghanistan de nodige aandacht zouden besteden aan je scholing en jou naar school zouden doen gaan. Wat betreft jouw verklaring dat je later graag wil werken en dokter of schilder wil worden merkt het CGVS vooreerst op dat je ouders het goed vinden dat je later zo'n job wil doen, en dat er dus geen sprake is van conservatieve opvattingen binnen je familie die jou zouden verhinderen om verder te studeren en te werken (1910153C, p. 8, 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat het mogelijk is voor vrouwen om te werken in Afghanistan, zo is het onder meer mogelijk om er geneeskunde te studeren en het beroep van dokter uit te oefenen en beheert Artsen zonder Grenzen een ziekenhuis waar bijna het voltallige personeel uit vrouwen bestaat.*"

In hoofde van eerste verzoeker considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder nog pertinent als volgt: "(...) Je verklaart voorts dat je graag naar school wil blijven gaan in België (CGVS 1910153, p. 7). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat dit element geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien merkt het CGVS op dat je vroeger in Afghanistan naar school ging en dat je zegt dat je in Afghanistan ook zou kunnen studeren (CGVS 1910153, p. 5, 7), wat bevestigd wordt door toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat er in het hele land verscheidene types van scholen bestaan."

Met betrekking tot het gegeven dat eerste verzoeker vreest dat hij door zijn beperkte kennis van het Dari in een lagere klas zal terechtkomen en een achterstand zal moeten inhalen, wordt in de bestreden beslissing nog uiteengezet als volgt: "(...) Het CGVS herhaalt hieromtrent dat het begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, maar dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat jij in een lagere klas zou terechtkomen en een schoolse achterstand zou moeten inhalen kan geenszins beschouwd worden als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien merkt het CGVS op dat jij een zekere kennis hebt van zowel het Frans als het Dari, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, en dat kan verwacht worden dat je kennis van het Dari snel verhoogd kan worden indien nodig gezien jouw jonge leeftijd en het feit dat je ouders moedertaalsprekers zijn."

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift opnieuw benadrukken dat zij onder elkaar Frans spreken, dient te worden opgemerkt dat van verzoekers wel degelijk kan worden verwacht dat – zo hun kennis onvoldoende zou zijn – zij hun kennis van het Dari snel zouden kunnen vervolledigen, gelet op hun jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken. Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen op goede gronden op dat uit de vaststelling dat verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan bepaalde inspanningen en aanpassingen moeten leveren en eventueel geconfronteerd worden met aanpassingsmoeilijkheden op zich niet kan volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift voor het overige geen enkel concreet verweer tegen voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.2.3.4. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat zij verwesterd zijn en hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee geen rekening heeft gehouden. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers hiermee voorbijgaan aan volgende vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Vooreerst wordt in hoofde van verzoekster door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overwogen als volgt:

"Wat betreft de verklaring van je advocaat dat je **bijna onwetend bent over de islam** en dat meisjes van jouw leeftijd in Afghanistan bijna de helft van de Koran kennen, merkt het CGVS op dat je ouders je soms over God vertellen (CGVS 1910153C, p. 5, 12). Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie in staat moet zijn je de nodige kennis over de islam bij te brengen op het niveau van een kind, en dat je je kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland de religie (verder) zou moeten leren geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Noch jouw beperkte kennis van je religie, noch jouw levendige en open

aard, noch de vaststelling dat jij soms vragen durft stellen aan je vader en dat je soms niet luistert naar je vader, elementen aangehaald door je advocaat (1910153C, p. 12 en 1910153D, p. 15), volstaan om aan te tonen en aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en alzo gevisieerd zal worden. Er werd op geen enkele manier concreet aangetoond dat jouw verblijf in Europa van jou een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat je je omwille van jouw verblijf in België, niet in de provincie Kabul zou kunnen vestigen met jouw gezin."

Verder staat in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker pertinent te lezen als volgt:

"Met betrekking tot je verklaring dat je in Afghanistan andere, oude hemden droeg en de verklaring van je advocaat dat je in Afghanistan niet dezelfde kledij als in België zou kunnen dragen (CGVS 1910153, p. 6, 10) merkt het CGVS op dat verwacht kan worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen. Dat je aangepaste kledij zou moeten dragen kan niet als een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit beschouwd worden. Er dient te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar jouw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die je gekend hebt tijdens jouw verblijf in België, niet volstaat om in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Dat je momenteel kledij zoals short en t-shirt draagt kan niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd."

In hoofde van tweede verzoeker considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts nog op goede gronden als volgt:

"Voorts verklaart je moeder dat je in België geboren bent, dat je de opvoeding van hier kreeg en dat je **je niet kan aanpassen aan het gedrag en de omgeving van Afghanistan** (CGVS 1910153D, p. 5). Gezien jouw zeer jonge leeftijd – je bent momenteel immers een peuter van nog geen twee jaar oud – kan echter geen geloof gehecht worden aan je moeders bewering dat jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd wat je moeder doet denken dat haar kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen in Afghanistan, zei ze dat er in België een open omgeving is voor meisjes, dat ze je zus in Baraki Barak niet in huis zou kunnen houden en dat haar kinderen altijd stress krijgen wanneer ze Afghanistan vernoemt (CGVS 1910153D, p. 6). Niets van dit alles verklaart waarom jij je niet zou kunnen aanpassen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is je moeders verwijzing naar de situatie in Baraki Barak niet ter zake gezien in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken van je ouders geoordeeld werd dat ze over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de provincie Kabul. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland je zou moeten aanpassen aan lokale gedragingen en gewoontes geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij gedwongen zullen worden om te leven als moslim en islamitische kledij te dragen en zij benadrukken dat zij verwesterd zijn, komen zij in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij er niet in slagen om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Er dient immers te worden benadrukt dat verzoekers hun vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk dienen te maken. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maken verzoekers hun verklaarde verwestering en hieraan verbonden vrees echter niet *in concreto* aannemelijk. Zij beperken zich immers in wezen tot een verwijzing naar hun integratie in België, verzoeksters eerder beperkte kennis van de islam en hun westerse kledingsdracht, doch tonen zij hiermee niet aan dat hun verblijf in België van hen dusdanig verwesterde kinderen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden

lopen. Overigens dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 234 515 van 26 maart 2020 aangaande de door verzoekers' ouders aangevoerde verwestering van hun kinderen wordt overwogen als volgt:

“Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt: “Verweerster heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de verwestering van de kinderen van verzoekers.”, dient opgemerkt dat verzoekers hiervan nooit eerder melding maakten. Het voor het eerst opwerpen van dit element in hun verzoekschrift in het kader van hun beroep naar aanleiding van hun derde (volgend) verzoek om internationale bescherming is dan ook laattijdig en doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien laten verzoekers geheel na in concreto uiteen te zetten dat en op welke wijze hun kinderen zouden zijn verwesterd, op welke wijze dit in hoofde van verzoekers en/of hun kinderen aanleiding zou geven tot een nood aan internationale bescherming en waarom zij nooit eerder van dit element melding maakten hoewel zij reeds sedert 10 november 2015 in België verblijven. Als zodanig tonen zij de beweerdde verwestering van hun kinderen niet in concreto aan, laat staan dat zij in concreto dat zij en/of hun kinderen hierdoor nood zouden hebben aan internationale bescherming. Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering onverminderd overeind.”

Met betrekking tot het argument van eerste verzoeker dat hij in de provincie Logar enkel in de rivier kan zwemmen wegens een gebrek aan zwembad en dat men er van de taliban geen voetbal mag spelen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent opmerkt dat dit betoog niet ter zake doet aangezien reeds in de voorgaande verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekers ouders werd besloten dat het hele gezin zich in de provincie Kabul kan vestigen. Overigens kan niet worden ingezien hoe het ontbreken van een zwembad aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoekster en eerste verzoeker voorgelegde documenten kan blijken dat zij geïntegreerd zijn in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dienen verzoekers andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

2.2.2.3.5. Wat betreft de vrees van verzoekers' moeder dat zij in Afghanistan geen mannelijk gezinshoofd zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van het gezin, hetzij omwille van de problemen van de problemen van hun vader met de taliban, hetzij omwille van de psychische en medische problemen van hun vader, wordt in de bestreden beslissingen nog als volgt gemotiveerd:

*“Daarnaast vreest je moeder dat jullie in Afghanistan **geen mannelijk gezinshoofd** zullen hebben dat kan instaan voor het onderhoud van jullie gezin, hetzij omwille van je vaders problemen met de taliban, hetzij omwille van je vaders psychische en medische problemen. Aan de bewering dat je je vader zou verliezen omwille van problemen met de taliban kan geen geloof gehecht worden, gezien de uiteenzetting in bovenstaande paragraaf. Met betrekking tot de **psychische en medische problemen van je vader** merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden je ouders dit element reeds aan bij het beroep in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden ze toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat de geheugen- en slaapproblemen van je vader betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van je ouders te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot de laaggeschooldheid en de gezondheidsproblemen van je vader oordeelde de RvV tevens dat je ouders nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Verder werd niet ingezien in welk opzicht het gegeven dat je vader zijn echtgenote en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zou zijn door de mensen uit hun familiale netwerk (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat je vader bij zijn tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuwe element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat je vader psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter*

terecht zitting enkel aanduiden dat je vader onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar je ouders wezen op de gezondheidstoestand van je vader en stelden dat, mede gelet op het feit dat zij drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat zij nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. De RvV stelde hieromtrent dat noch jouw vaders gezondheidstoestand, noch het gegeven dat je ouders drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Je moeder haalt in het onderhoud in jouw hoofde slechts nogmaals aan dat je vader in behandeling is bij een psycholoog, medicatie neemt en soms de controle verliest, zonder elementen aan te halen die een ander licht werpen op de eerdere beoordelingen (CGVS 1910153D, p. 7, 9-11). Gevraagd waarom het onmogelijk is om met een zieke man in Afghanistan te wonen, zei je moeder slechts dat hij ziek is, dat hij hier een dokter bezoekt en dat ze om hem geven hier, waarna ze nogmaals stelde dat je vader gedood zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat reeds ongeloofwaardig bevonden werd (CGVS 1910153D, p. 5). Dat je vader in België medische behandeling krijgt verklaart geenszins waarom het onmogelijk zou zijn voor jullie gezin om in Afghanistan te wonen. Met betrekking tot je moeders verklaring dat er geld nodig is om in Afghanistan te wonen en dat jullie geen geld hebben voor behandeling en medicatie (CGVS 1910153D, p. 14) verwijst het CGVS naar het argument van de RvV bij het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders, met name dat ze zich bij hun bewering dat ze zich niet elders in Afghanistan kunnen vestigen omwille van financiële redenen beperkten tot een loutere bewering die niet in concreto werd gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De RvV stelde dat deze bewering alvast geen steun vond in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 toman en 1500 USD hebben betaald, wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Gevraagd of je vader zou kunnen werken in Afghanistan, verklaarde je moeder dat hij onmogelijk kan werken omdat hij ziek is (CGVS 1910153D, p. 14). Echter blijkt nergens uit de door jouw moeder neergelegde documenten met betrekking tot de medische en psychologische behandeling van je vader dat hij niet in staat zou zijn om te werken. Bovendien blijkt uit de verklaringen van je moeder en het neergelegde attest van IEPS Philippeville-Florennes dat je vader het voorbije schooljaar een Franse taalopleiding volgde a rato van twee lessen per week en dat zijn psycholoog hem adviseerde dat het beter is dat hij naar buiten gaat en niet altijd thuis blijft (CGVS 1910153D, p. 5), wat geenszins bevestigt dat je vader niet in staat zou zijn om te werken. Het CGVS merkt tenslotte op dat je vaders gezondheidsproblemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en dat uit je moeders verklaringen hieromtrent geen verband blijkt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan jij of je ouders menen dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde."

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat hun vader ziek en zorgbehoevend is, dat hun ouders twee recente attesten hebben voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat verzoekers' vader sinds heel lang op intensieve wijze onder behandeling is; zij verwijzen te dezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat hun vader soms zijn controle verliest en zijn vrouw en kinderen slaat en dat de littekens op het gezicht van hun vader een duidelijk bewijs vormen dat hij gemarteld is. Verzoekers menen bovendien dat zij niemand anders hebben dan een alleenstaande vrouw, in casu hun moeder, op wie ze mogen rekenen.

In dit verband moet worden opgemerkt dat dienaangaande in hoofde van verzoekers' ouders in 's Raads arrest nr. 234 515 van 26 maart 2020 werd geoordeeld als volgt:

"2.2.5. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen blijken:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te

zetten, moet er immers op worden gewezen dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan.

U legde bij uw eerdere verzoeken reeds deels dezelfde, deels gelijkaardige attesten neer, waarover de RvV onder meer het volgende stelde in zijn arrest d.d. 30/03/2018: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. (...) Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst." Dat u nu twee bijkomende, zeer gelijkaardige attesten neerlegt vermag niet deze beoordeling te wijzigen. Bijgevolg zijn deze attesten opgesteld door uw behandelend psycholoog niet van die aard om op objectieve wijze aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande onder meer als volgt:

"Verzoekers zijn niet akkoord met deze stelling omdat de echtgenoot van verzoeker aan psychiatrische problemen lijdt. Verzoekers menen dat verweerster al het bezit is van deze medische stukken en dat het niet correct is om te stellen dat er geen elementen aanwezig zijn waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Verweerster verwijst naar haar eerdere foutieve beslissing van haar dienst en een arrest van uw Raad over dit punt en ze stelt dat deze mentale problemen niet in de weg staat om een coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij nu een 2 recente attesten voorgelegd heeft waaruit duidelijk blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is.

Wat betreft de verwijzing van verweerster naar het arrest van uw Raad van 30.3.2019 wenst verzoeker te stellen dat na dit arrest zijn ook andere arresten van uw Raad naar boven gekomen waarin met de mentale problemen van verzoeker wel rekening gehouden is.

Ter staving hiervan wensen verzoeker te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

[...]"

In zijn arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers met betrekking tot de mentale problemen in hoofde van verzoeker oordeelde de Raad als volgt:

"Zo verzoekende partijen er in hun tweede middel op wijzen dat eerste verzoeker enorm getraumatiseerd is door alles wat hij en tweede verzoekster in hun leven meegemaakt hebben, wordt opgemerkt dat dit de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die zij hebben afgelegd, niet vergoelijkt. Uit het loutere gegeven dat eerste verzoeker hulp heeft gezocht voor zijn psychologische problemen, kan immers niet worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens evenmin uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat eerste verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Hoewel hieruit blijkt dat eerste verzoeker verschillende keren heeft aangehaald dat hij geheugenproblemen zou hebben, wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat hiervan op het CGVS geen medische attesten werden neergelegd en dat de selectieve werking van zijn geheugen eerder te wijten lijkt aan het feit dat hij zaken vertelde die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Ook uit de thans bij het verzoekschrift en bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten blijkt niet dat de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd te wijten zijn aan een medisch probleem. Vooreerst dateren al deze attesten van na de gehoren op de DVZ en het CGVS en doen deze geen uitspraak over de toestand van eerste verzoeker ten tijde van de interviews. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het

CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.”

In zijn arrest nr. 214 911 in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker als volgt:

“Reeds in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat niets wijst er op wijst dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.

Wat betreft het attest van psychologische behandeling van 3 mei 2018 neergelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt in de bestreden beslissing op goede grond als volgt gemotiveerd: “Het medisch attest dat u neerlegt bevestigt dat u een litteken hebt op uw hoofd en dat u sinds augustus 2017 psychologische ondersteuning krijgt, en dat uw symptomen overeenkomen met post-traumatische stress. In de eerste plaats dient hierbij opgemerkt dat uit het arrest van de RvV blijkt dat u toen reeds medische attesten heeft voorgelegd, waardoor uw voortgezette behandeling onmogelijk als een nieuw element beschouwd kan worden. Daar waar dit attest uw gezondheidsproblemen toeschrijft aan slagen die u zouden zijn toegediend dient er op tevens gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Uit de vaststellingen die een arts doet zoals de aard en de ernst van de letsels kan die weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van dergelijke letsels, maar toch kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij verwondingen werden opgelopen. In de mate dat dit attest uw verklaringen tijdens de eerste asielprocedure zouden ondersteunen dient nogmaals herhaald te worden dat de beoordeling daarvan vast staat. Het loutere feit dat u psychologische problemen hebt staat los van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

De attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting duiden enkel aan dat verzoeker onder psychologische begeleiding is, en vermogen derhalve geen ander licht te werpen op voorgaande overwegingen.”

De arresten nrs. 201 986 en 214 911 hebben betrekking hebben op respectievelijk het eerste en het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers en zijn bekleed met het gezag van gewijsde. Waar verzoekers citeren uit een ander arrest van de Raad, in een andere zaak met betrekking tot andere personen, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet worden aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift nog stellen als volgt: “Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij nu een 2 recente attesten voorgelegd heeft waaruit duidelijk blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is”, komen zij niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de pertinente motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat deze twee bijkomende attesten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) zeer gelijkaardig zijn aan de attesten die reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werden voorgelegd en bijgevolg op de beoordeling van de mentale gezondheidstoestand van verzoeker ten tijde van dit eerste verzoek om internationale bescherming geen ander licht kunnen werpen, in concreto te weerleggen. Hetzelfde geldt voor de blote bewering dat verzoekster, omwille van de mentale gezondheidstoestand van verzoeker, als een alleenstaande vrouw moet worden beschouwd “met niet 3 kinderen maar wel met 4 kinderen”.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt:

“Verzoeker is enorm getraumatiseerd door alles wat ze in hun leven meegemaakt hebben. De heer Y. verliest soms zijn controle en hij slaagt zijn vrouw en kinderen.

De heer Y. wenst ook te verwijzen naar de littekens in zijn gezicht. Een duidelijk bewijs dat hij gemarteld is.”

en als volgt:

“[...] Men krijgt niet zomaar een littekens in zijn lichaam.”

kan nogmaals dienstig worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd geciteerd uit ’s Raads arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van verzoeker (zie supra), alsook naar het volgende uit hetzelfde arrest met betrekking tot de littekens van verzoeker:

“Waar verzoekende partijen er in het tweede middel met verwijzing naar een bij hun verzoekschrift gevoegd medisch attest nog op wijzen dat eerste verzoeker littekens heeft in zijn gezicht en stellen dat

dit een duidelijk bewijs is dat hij gemarteld werd, wordt er op gewezen dat het voorgelegde attest zich niet uitspreekt over de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen. Van marteling is in dit attest alvast geen sprake. Ook de overige, bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten spreken zich niet uit over de omstandigheden waarin eerste verzoeker zijn littekens heeft opgelopen."

In het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming brengen verzoekers geen enkel element bij dat op deze beoordeling een ander licht zou kunnen werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering te weerleggen."

(...)

"2.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met betrekking tot de vrees in hoofde van de kinderen van verzoekers, het lijden in hoofde van verzoeker en de mentale en medische problemen van verzoeker terecht als volgt:

"U roept in hoofde van uw kinderen in dat hun toekomst in gevaar zal zijn omwille van hetzelfde conflict met de neef van uw vrouw (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 18), een element dat u ook al bij uw tweede verzoek inriep. Aangezien u daarbij verwijst naar een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op gronden die u niet aannemelijk hebt gemaakt in uw vorige verzoeken, moet worden besloten dat deze ook niet indirect op uw kinderen kunnen worden toegepast.

Voorts geeft u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat u in België al vier jaar aan het lijden bent omdat jullie telkens negatieve beslissingen krijgen (zie verklaring volgend verzoek, punt 15). Het volstaat hierbij te stellen dat dit bezwaarlijk kan beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Met betrekking tot uw psychische en medische problemen, waarvan u documenten neerlegt ter staving (zie infra) merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden u en uw echtgenote dit element reeds aan bij het beroep in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming en legden jullie toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat uw geheugen- en slaapproblemen betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van u en uw gezin te verwachten dat jullie zich bij familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot uw laaggeschooldheid en gezondheidsproblemen oordeelde de RvV tevens dat u en echtgenote nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat u bij uw tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuw element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat u psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat u onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar u en uw echtgenote wezen op uw gezondheidstoestand en stelden dat, mede gelet op het feit dat jullie drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat jullie nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). De RvV stelde hieromtrent dat noch uw gezondheidstoestand, noch het gegeven dat jullie drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van jullie vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals jullie in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar jullie dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Noch u, noch uw echtgenote legden bij jullie huidige verzoeken verklaringen af die een ander licht hierop werpen. Hoewel uw echtgenote verklaarde dat u ook een kind bent gezien uw toestand, lichtte ze deze vage verklaring niet verder toe en wordt deze bewering niet ondersteund door documenten (verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 15)."

Wat betreft de mentale en medische problemen van verzoeker kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie supra, sub 2.2.5.).

2.2.8. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Het attest van psychologische behandeling d.d. 03/05/2018 legde u reeds bij uw tweede verzoek om internationale bescherming neer en werd in het kader van dat verzoek reeds beoordeeld door het CGVS. Met betrekking tot de attesten van psychologische behandeling d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 benadrukt

het CGVS dat daar waar deze attesten uw gezondheidsproblemen toeschrijven aan slagen die u zouden zijn toegediend er op dient gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Bovendien blijkt uit deze attesten dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij uw eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot uw aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. De RvV stelde hieromtrent in zijn arrest d.d. 30/03/2018: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugenen slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielpprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielaansluiting en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst."

Wat betreft de mentale en medische problemen van verzoeker kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie supra, sub 2.2.5.).

Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering onverminderd overeind."

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele bijkomende verklaringen afleggen of bewijsstukken voorleggen die de vaststellingen aangaande de mentale en medische problemen van hun vader in een nieuw daglicht kunnen plaatsen, vermits zij zich beperken tot dezelfde verklaringen als deze die hun ouders in het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming hebben aangevoerd.

2.2.2.3.6. Voor het overige beperken verzoekers zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen om hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Op de vraag of verzoekers actuele medische documenten hebben over de gezondheidstoestand van hun vader wordt negatief geantwoord.

2.2.2.3.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissingen wijzen er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de provincie Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kabul wordt in de bestreden beslissingen nog overwogen als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten en artikelen, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie heeft immers geen betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en is dan ook niet van die aard een ander licht te kunnen werpen op de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie en/of de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of je over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance->*

afghanistan-2018.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

In hoofde van verzoekster wordt in dit verband in de eerste bestreden beslissing verder overwogen als volgt:

"Rekening houdend met jouw persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werd bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Het CGVS verwijst tevens naar onderstaande paragraaf uit de beslissing met betrekking tot het verzoek van je broer B., gezien je moeder hierbij naar haar drie kinderen verwees:

"Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven."

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, je in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan."

Ten aanzien van eerste verzoeker wordt er in dit verband in de tweede bestreden beslissing gesteld als volgt:

"Rekening houdend met jouw persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werd bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Het CGVS verwijst tevens naar onderstaande paragraaf uit de beslissing met betrekking tot het verzoek van je broer B., gezien je moeder hierbij naar haar drie kinderen verwees:

"Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van

haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven." Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, je in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan."

Ten aanzien van tweede verzoeker wordt er in dit verband in de derde bestreden beslissing gesteld als volgt:

"Rekening houdend met jouw persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de provincie Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissingen van de eerste verzoeken om internationale bescherming van jouw ouders, die werd bevestigd door de RvV (zie kopieën in blauwe map).

Gevraagd naar de mogelijkheden om je in jouw land van herkomst te hervestigen stelde je moeder dat jullie niet in Kabul kunnen wonen omwille van jullie problemen met de taliban en met je moeders neef, omdat ze wil dat je hier opgroeit, een opleiding krijgt en een goed leven krijgt, omwille van de algemene onveiligheid in Kabul en omdat jullie mogelijk geen gezinshoofd zouden hebben (CGVS 1910153D, p. 6). Zoals eerder in deze beslissing werd vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan de beweringen van je ouders inzake de vermeende problemen met de taliban en met je moeders neef zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen jouw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat je moeder wil dat je hier opgroeit, hier een opleiding krijgt en hier een goed leven krijgt heeft betrekking op je moeders hoop voor jouw toekomst in België, dit zijn echter geen valabele argumenten waarom jullie zich niet zouden kunnen hervestigen in de provincie Kabul. Wat betreft je moeders opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kabul en het gebrek aan gezinshoofd verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen hierboven. Het CGVS merkt tenslotte op dat je moeder geen bewijzen neerlegde met betrekking tot de verblijfplaatsen van haar familie en de familie van je vader, waardoor haar verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie en dat jullie niemand hebben in Afghanistan om jullie te steunen blote beweringen blijven."

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij niet begrijpen dat er enerzijds wordt gesteld dat zij geen zicht willen bieden op hun familiaal netwerk en verblijfplaatsen en anderzijds een intern vestigingsalternatief wordt ingeroepen in Charasia en zij beargumenteren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een intern vestigingsalternatief inroept nu zij altijd in de provincie Logar hebben gewoond en zij zich omwille van de financiële en medische redenen niet elders kunnen vestigen, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders oordeelde als volgt:

"2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de provincie Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de medewerkingsplicht nu er, gezien de aanzienlijke verschillen tussen de verklaringen van eerste verzoeker op het CGVS en zijn eerdere verklaringen op de DVZ, geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun familiale netwerk en de verblijfplaatsen van hun familieleden in Afghanistan. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw tijdens uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom Noor noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer H. (...) volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend zegt te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u

verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia (het district Charasiab in de provincie Kaboel)."

De voormelde motieven, die in de tweede bestreden beslissing worden hernomen, vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van hun familieleden en verzoekende partijen niet betwisten dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan opgevangen werden door familie in de provincie Kabul, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoekende partijen een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht als volgt:

"Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asia de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

In het tweede middel wijzen verzoekende partijen er op dat tweede verzoekster zwanger is en "de draad kwijt (is) in haar leven" en dat zij niet begrijpt hoe ze met een zieke en "agressieve" man en kinderen terug kan gaan naar Afghanistan. Wat de zwangerschap van tweede verzoekster betreft, wordt er op gewezen dat uit de kopie van de geboorteakte van haar zoon, die bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota werd gevoegd, blijkt dat zij inmiddels, op 24 januari 2018, is bevallen. Voorts doet het gegeven dat verzoekende partijen kinderen hebben geen afbreuk aan het feit dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Ook wat de geheugen- en slaapproblemen van eerste verzoeker betreft, wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van verzoekende partijen te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen. Verder wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht het gegeven dat eerste verzoeker zijn vrouw en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zal zijn door de mensen uit hun familiale netwerk.

Waar verzoekende partijen zich in het tweede middel de vraag stellen hoe ze bij hun familieleden kunnen verblijven als eerste verzoeker laaggeschoold en niet gezond is, laten zij na zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze eigenschappen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. Waar verzoekende partijen ten slotte nog poneren dat het tijdelijke verblijf bij hun familie niet hetzelfde is als een permanent verblijf, wordt er op gewezen dat uit niets blijkt dat een intern vestigingsalternatief slechts als redelijk kan worden beschouwd indien men permanent bij zijn familie zou kunnen verblijven. In casu zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat het intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul, waar verzoekende partijen kunnen steunen op een familiaal netwerk, onredelijk is.

Waar verzoekende partijen in het vierde middel nog poneren dat zij zich niet elders kunnen vestigen omwille van financiële redenen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt alvast geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 Toman en \$ 1500 hebben betaald (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15, Vragenlijst DVZ, p. 9, nr. 30), wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn.
[...]"

Hieruit blijkt dat de vaststelling dat de ouders van verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de verblijfplaats van hun familieleden, er niet aan in de weg staat dat er in hoofde van het gezin sprake is van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt hieruit dat verzoekers een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief hebben in de provincie Kabul en niet louter in het district Charasia/Chara Sia. Er wordt immers enkel gesproken over de provincie Kabul als intern vestigingsalternatief, waarbij erop wordt gewezen dat verzoekers in Charasia/Chara Sia over een familiaal netwerk beschikken, hetgeen op zich echter niet betekent dat verzoekers enkel in dit district over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zouden beschikken. Verzoekers brengen bovendien geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat het district Charasia/Chara Sia *"in de loop van 30 jaar oorlog nooit veilig is geweest"*, zodat zij dienaangaande niet verder komen dan een blote bewering. Waar verzoekers nog stellen dat zij zich wegens medische redenen niet elders kunnen vestigen, laten zij na *in concreto* te duiden omwille van welke medische redenen zij zich niet elders zouden kunnen vestigen, laat staan waarom deze medische redenen de toepassing van een intern vestigingsalternatief zouden verhinderen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

In zoverre verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen als volgt:

"Verzoekers wensen te verwijzen naar de zaak S. M. A. OV nummer xxx waarin uw Raad de beslissing van verweerster vernietigd heeft over het IVA in Kaboel omdat verweerster geen rekening gehouden heeft met de medische toestand van verzoekers echtgenote.

Verzoeker meent dat in het bovenvermelde geval ging het niet over de broodwinner van het gezien [sic] en toch vernietigde uw Raad deze beslissing.

In geval van verzoeker gaat het over de broodwinner van een gezien [sic] met meerdere kinderen.", dient er vooreerst op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Dit klemmt des te meer daar verzoekers nalaten *in concreto* uiteen te zetten dat en op welke wijze er *in casu* sprake zou zijn van identieke omstandigheden. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat hun oom W. door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd erkend als vluchteling en dat zij niet begrijpen waarom er voor *"zijn broer"* geen intern vestigingsalternatief werd ingeroepen en voor verzoekers wel, laten zij na enig objectief, officieel bewijs bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de oom van verzoekers werd erkend als vluchteling. Het betreft dan ook louter een blote bewering. Bovendien dient erop gewezen dat, in zoverre zou worden aangenomen dat de oom van verzoekers daadwerkelijk werd erkend als vluchteling, *quod non*, ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers laten na *in concreto* aan te tonen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als hun oom.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers en dat zij in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en hun wettelijke vertegenwoordigers (in hoofde van tweede verzoeker werd zijn moeder gehoord omwille van zijn zeer jonge leeftijd), dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder

vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS